

Verborgene statements in esthetische sculpturen

Identiteit. Er is bijna geen vraagstuk te bedenken dat de moeders vandaag de dag meer bezighoudt dan dat. Met de tentoonstelling 'Territorial Bodies', hedendaagse beeldhouwkunst uit Israël, te zien in museum Beelden aan Zee in Scheveningen, stelt gastcurator Ronit Eden een geheel samen waarbij identiteit wordt onderzocht via de relatie tussen lichaam en territorium. Een dapper uitgangspunt, want kunstenaars die leven in vrijwel de meest complexe samenleving ter wereld, reflecteren ook in de meest onschuldige ogende werken op de hen omringende dagelijkse realiteit.

Beeld
1 #2008

Door Roos van Put

roz Israël, video, 2004, 38 min

Ronit Eden: hedendaagse
beeldhouwkunst uit Israël.

Sigalit Londau toont een prachtige film. Gemaakt in de Dode Zee. Te zien is hoe een vrouwenlichaam, naakt, drijvend in deze zee 'gevangen' ligt in een spiraal van watermeloenen. De vruchten zijn als een soort kraaiën met elkaar verbonden en vormen tezamen een ketting. Het uiteinde daarvan valt zich langzaam af en verdwijnt buiten beeld.

daarin het blanke naakte vrouwenlijf dat op de lichte golfbewe van de zee zacht drijft. Tegelijkertijd ontstaat het besef van de z is de Dode Zee. Dit is de zee van de dood. Een plek op aarde t leeft. Maar die wel weer zuivert. Wie de Dode Zee ooit heeft b herinnert zich vast nog wel de vrouwen die zich insmeren met s uit die zee. De Ahava producten worden en masse ingeslagen. mineralen uit de Dode Zee zijn een weldoener voor je huid. Me gezonde werking bovendien. De watermeloenen waartussen de kunstenaar drijft, zijn zoet, het water van de zee is zout. Zoet i zout. Haar lijf wordt langzaam maar zeker bevrijd als de spira atrakt: gevangenschap versus vrijheid. Het zijn dergelijke tegenstellingen die je in deze poëtische film denken zetten. Contrasten die je in een groter verband ook w door trekken naar het land waar het werk is gemaakt. Met de b bijbebe, politieke, sociale en maatschappelijke geschiedenis die onherroepelijk bij deze, zoals in de catalogus omschreven: 'me complexe samenleving ter wereld', hoort. Landau zet een sterk l neer, dat zich vastbrandt in je nekhies. De inhoudelijke complex situatie wordt enerzijds even simpel als doeltreffend, anderzijds esthetisch in beeld gebracht. Gebruikmakend van haar eigen li in het territorium van de Dode Zee, een gebied dat bestaat bij e van extremen.

Geloofsged

Diezelfde geloofsged, die andere betekenis naast of beter ges indrukwekkende inhoud achter esthetische beelden, vind je terug meer werken op deze tentoonstelling. Zoals te zien in de film va Israël. Hij naait bloedrode margrietten vast aan zijn huid en pl daarna weer vanaf wat overigens niet zachtzinnig gebeurt. De antdek je weer een statement; over de dood die rondwaart in h over het leven dat ruw wordt afgebroken, over de vele rouwperi waarmee men in Israël dagelijks in aanraking komt. Ook deze verleidt het oog eerst, hier met verontrustende beelden. Daarna de schrijnende inhoud tot je door. Andere opmerkelijke beelden zijn van Mirit Cohen Coati, Ziv B en van Gilad Ratman. Van laatstgenoemde zijn een soort amier wezentjes te zien. De huid doet denken aan een stoppel die kaarsvat, ze zijn zonder identiteit. Geen mans en geen dien Ge en geen vrouw. Ze kunnen alles zijn, maar ook helemaal niets. verwacht elk moment dat ze voor je ogen van gedaante verand het oog springend is het desolate karakter van deze installati. de figuren wordt geen interactie gesuggereerd. De ene lijkt te b de ander schijnt bevroren te zijn in een beweging, vlak voor he moment dat hij omvalt.

Associaties gaan richting verschillende bevolkingsgroepen die t een samenleving gedwongen zijn zich tot elkaar te verhouden. ons moeten ze zich aan elkaar aanpassen, dan weer gaan ze ononiem op in de massa, dan weer leidt het samenzijn tot een confrontatie of ze keren elkaar de rug toe. Bij deze beeldengroep wordt de indruk gewekt dat de figuren zich nooit op enige wijze elkaar zullen verhouden. Het zijn individuen die noodgedwong samenleven maar kiezen voor grote onderlinge afstand. Ze wijk duidelijk niets met elkaar te maken hebben. Ze hebben dezelfde uiterlijke kenmerken maar daarmee houdt elke oversenkomst oc Je zou kunnen vaststellen dat de groep op indringende wijze zik maakt hoe de hedendaagse samenleving functioneert. Mensen i naast maar niet met elkaar. Ofwel, de conditio humana in de eeuw stemt niet tot vrolijkheid.